

CICERONE THEODORESCU

Versuri alese

1955

FĂURARI DE FRUMUSEŢE

(1955)

Larmă. Zarvă. Grozăvie.
„Fii cuminte...'' Cine spune?
Lasă-i... Tot copii să fie...
Mai cunoşti aşa minune?

Florile — le-or fi pădure...
Un copac — li-i uriaşul...
...Îi auzi? Cu lungi murmùre
Ei învăluie oraşul.

Orişiunde e-o oglindă
De verdeaţă, sau de apă,
Vezi copii sărind să prindă
Fluturaşul ce le scapă.

Unul — fuge, cellalt rîde
Urmărindu-l vijelie,
Cade, sîngeră, şi-atît de
Fericit, că nici nu ştie...

Dar aici, ce-o fi? Se-adună
Harnici, serioşi... Au treabă.
Trag, la greu, trag împreună.
Păi, nu vezi? Se mai întreabă?

Orişiunde e-o grămadă
De nisip — e „şantierul"!
...Şi se-apleacă-ncet, să-i vadă,
Cald, cu ochi albaştri, cerul.

Făurari de frumuseţe,
De imagini şi minuni!
Lumea are-atîtea feţe
La cinci ani şi două luni.

Păsări, pajişti, bob de rouă,
Între flori un mic popas,
Orice pas e-o vrajă nouă,
E-o uimire orice pas.

Parcul cu nisip fierbinte
Plin e, tot, de munca lor.
Cîte le mai trec prin minte:
Casă, rîu, tunel, vapor...

Fac o barcă de hîrtie
Şi-au plecat — navigatori —
Să mai afle încă-o mie
De pămînturi şi comori.

De pe-acum încep să-nveţe
—Frumuseţii făurari —
Să dea vieţii frumuseţe,
Cînd s-or face oameni mari.

Din nimic, o-ntruchipare.
O minune, din nimic!

O fi bine cînd eşti mare —
Nu e rău, nici cînd eşti mic...

ÎNTÎMPLĂRI MAI LUNGI, MAI SCURTE, CU PRIETENII DIN CURTE

PICTORUL

Macii noştri în rochiţă,
Cu-obrăjori
În culori,
Mult o-ncîntă pe fetiţă...
I-a privit de-atîtea ori!

Soare. Cald.
Şi dulce vînt.
Florile se mişcă blînd.

Iar fetiţa
Zice-n gînd:

„Rază bună,
Rază trează,
Care florilor eşti pază —
Vreau să-ţi spun neapărat:
...Mare pictor eşti tu, rază!
Ştiu eu,
Tu le-ai colorat...“

PRIMĂVARA

Fug zilele de iarnă, grele.
Ne iese soarele în drum.
Şi primăvara vine-acum
Cu ghiocei, cu viorele...

Te joci... S-a dezgheţat de-a bine.
De fiecare pas te bucuri.
...Şi ce voioşi împung spre tine
Cornițele, — întîii muguri!

Ia uite, rîndunica!... Zboară
Cu o crenguţă mică-n cioc.
Vezi?... Nici o clipă nu stă-n loc.
Îşi face cuibul, pentru vară.

„GRIGORESCU“...

Şi pe cărţi şi pe caiete
Numai pete şi culori...
El, întreg, e numai pete...
Greu cu el să te măsori.

Nu te-ascultă nici de frică:
— O să-ţi zică Mîzgălici...
— Grigorescu o să-mi zică!
Uite colea, uite ici...

Şi, îndată, iar începe!
E năravul lui, de mic.
Faci tu ochi cît două cepe:
El „pictează“ ... El, nimic!

Nas şi păr şi haine, ghete,
S-a mînjit ca un scatiu:
— Mîzgălici rămîi, băiete...
— Ba eu pictor am să fiu!

SORA MICĂ

Soarele, după perdea,
Stă privind la sora mea.

Nici nu-l simţi. Nu face larmă.
O mai lasă. Să mai doarmă.

Prea e-n zori. Nu poţi să strici
Somnul scump al celor mici.

Cald, cu rază părintească,
O mîngîie. Să mai crească.

Eu, ca sora ei mai mare,
Îi şoptesc: — Ce bun eşti, soare!

Merg încet, mă uit la ea:
Suge, mestecă ceva?...

Somnul cel de dimineaţă
E mai bun ca o dulceaţă!

Dar ce forfotă-i pe ram?
Ce se-ntîmplă-acolo-n geam?

...Sar, trei vrăbii jucăuşe,
Pe-amîndouă picioruşe.

Ghem, apoi — în aripioare —
Stau cu ochii-nchişi, la soare.

— Surioară!... Ca şi tine
Stau, cu ochii-nchişi, li-e bine...

E devreme, mugurel.
Hai, mai dormi şi tu niţel!

*

Zvonuri vin, mai lungi, mai scurte...
Cine sparge lemne-n curte?

Vreau ca sora mea să doarmă.
Nimeni să nu facă larmă!

Zgomot mare... Treabă proastă!
Mi-arunc ochii pe fereastră:

Dimineaţa-i de cleştar.
Dar — spărgînd văzduhul clar —

Strică fără rost, o raţă,
Liniştea de dimineaţă...

— Ce faci, raţă, gălăgie?
Stai tu, că-ţi arăt eu ţie!

Ea-i dă zor cu „mac-mac-mac“,
Eu la geam, ce pot să-i fac?

Tocmai dam să mă cobor
Cînd, aud — asurzitor —

„Cu-curigu!...“ şi cocoşul.
...Caldă, cu-obrăjorul-roşu,

Sora mea, un mugur mic,
Face ochi... — Mai dormi un pic!

Aş! Ea s-a-nălţat în coate:
— Să mai dorm?... Dar cum se poate?

Tu nu ştii — sări fetiţa —
Că m-aşteaptă grădiniţa?...

VREM CAI FRUMOŞI

Ne plac căluţii. Vrem călare.
Cum ne-am juca!... Şi ce voioşi...
Dar lung se uită fiecare:
Degeaba, dacă nu-s frumoşi!

...Sînt şase cai la grupa noastră.
Dar nu toţi caii sînt la fel:
La unul e vopseaua proastă...
La altul, capul, ca de miel!

Unu-i urît, că-ţi face frică,
Aceştia doi, parcă-s motani...
Dar eu cu ce mă joc adică?
Sînt mare-acum. Am patru ani.

Eu l-am ales, din toţi, pe Victor;
El pare viu, nu cal de lemn!
L-a colorat un straşnic pictor.
Şi-n frunte, alb, i-a pus un semn.

Nu-s şase cai la grupă oare?
De ce în pauză, de zor,
Pe Victor vrem să stăm călare,
Pe Victor toţi copiii-l vor?

O, ce cuminţi şi-aşteaptă rîndul
Copiii toţi din grupa mea
Şi bucuroşi, şi alintîndu-l
Se-nghesuie la el în şea!

Şi nici nu este de mirare.
Şi nici vreo taină nu-i. Să ştii:
Frumos la chip şi la culoare,
El seamănă cu caii vii.

RONDELUL MIHAELEI

Tu, în toate, parcă eşti
Mama, cînd era ea mică...
Ziua, fugi ca o furnică.
Seara, ceri mereu poveşti.

Pe-ntuneric, nu ţi-e frică.
La injecţie, zîmbeşti.
Tu, în toate, parcă eşti
Mama, cînd era ea mică.

La un greu, la o adică,
Nu mă laşi, nu te jeleşti.
Şi-unde merg, prin Bucureşti
Sau prin lume, -o părticică,

Tu, în toate parcă eşti!

POVESTE
CU O ZÎNĂ DE CINCI ANI

În cutie, zăbrelit,
E un boţ de brînză... Phiii!...
Şoricelu-i fericit:
Ce ospăţ l-aşteaptă-aci!

Ar gusta şi el niţel...
Cum să nu! Şi, binişor,
Intră, domnul şoricel.
(Că, să intre, e uşor).

Biata maică-sa-ntr-o zi
Îi spusese: — Ştii, e greu
De ieşit!... Îşi aminti:
„Să nu umbli teleleu“...

Da. Acum e prea tîrziu.
Nu mai ştie nici un drum.
Cum o să mai scape viu?
S-a sfîrşit cu el acum!

Dar, cum spune şi-n poveşti,
— În poveşti de şobolani —
Bine-i să te pomeneşti
Cu o zînă... de cinci ani.

Ea, capcana i-a deschis.
El, fugi. Şi asta-a fost.
Şi-auzi, ca printr-un vis:
— Du-te, că eşti mic şi prost.

Fugi, să nu mai vii pe-aici!
...El, atunci, ca un suspin,
Chiţcăì — cu ochii mici:
— Nu mai vin, zău nu mai vin!

MOSORELUL

— Mamă mare, draga mea
Din ce este şi nu este
Scoţi, din toate, o poveste.
Vreau să ştiu, de s-ar putea:
Cîte spui
Şi cîte ştii
(Zău aşa,
Ţi le-aş fura...)
Un'le pui?
Şi un'le ţii
Dumneata?

...Dar s-o rogi cît de fierbinte,
Să rămîi
Cît de cuminte,
Să-i fii cel mai drag nepot,
Dînsa — greu şi-aduce aminte.
Stă. Se reazămă-ntr-un cot.
Pasămite, 'ntîi şi-ntîi,
Parcă-ar căuta cuvinte,
Parcă le-a uitat de tot.
Lung priveşte-n depărtare
Parcă iar ar căuta...
Lung zîmbeşte mama-mare
Parcă-a şi găsit ceva!

Şi cu greu şi cu mirare,
O cunosc eu, nu mă-nşel,
Pîn' la urmă o să zică:
— A...! făcîndu-şi ochii mici,
De poveşti, mă-ntrebi, adică?
Un' le ţin?... Păi, tot la fel:
Uite, ici,
Pe mosorel.

Zic: — Aşa? Pe mosorel?
Zice: — Cum credeai altfel?
Sau te miri? — Ba nu mă mir.
Zice — Asta-i tot secretul.
...Mosorelu-l iau, cu-ncetul,
Prind un fir,
Îl deşir
Şi-o poveste scot din el!

...Cîte fire
Să deşire —
Ştie mama-mare-a mea!
Poate-oricine s-o asculte...
Dar cumva
Ca să se mire,
N-are voie nimenea.
Dulci poveşti fără sfîrşit!
Ştie multe...
Şi-n tot felul.
...Dar pe toate, negreşit,
După cum mi-a povestit,
I le spune —
Mosorelul!

ZĂPADA

Pe cartea de-aritmetică
Adoarme fata...
Pe masă-ncet deretică,
Cu grijă, tata.

Priveşte urma scrisului
Peste caiete.
...Ea-n leagănele visului
Se dă, cu sete.

Ies, poleite litere,
Pe bolta-ntreagă.
Vezi Mihaela, uite-le:
Sînt stele, dragă!

Tot mai adînc se-ntunecă.
Vin norii. Plouă?
Ba nu. Te uită, lunecă
Zăpada nouă...

Fulgi deşi încep să circule
— E noapte, dragă —
Prin aer, albe virgule
Pe-o tablă neagră.

Vin fulgi, vin opturi umede,
Zăpadă nouă.
Te uită ce de numere:
Trei, şase, nouă...

Pe-ntinderea pămîntului
Ce vînt dă japcă!
...Albi, ies în calea vîntului,
Cinci — mulţi — cu şapcă.

E-o carte de-aritmetică
Ce zboară, ruptă?
Zăpada e!... L-împiedică,
Greu — vîntul luptă.

Oriunde ea-l descoperă,
Pe nins se-aşterne...
Suflarea i-o acoperă
Ca-n nişte perne.

Vin fulgii, de-a-nvîrtitele:
Prin noapte-aleargă,
Mici semne, cifre, litere,
Pe-o tablă neagră...

Aduce, dimineaţa, veşti
Şi neaua, gluga...
Iar Mihaela — la fereşti —
Dă fuga, fuga.

Lipit şi el pe geam, văzui
Un fulg mai mare:
...Îi stă, deasupra nasului,
Semn de mirare!

BĂIATUL CU POVEŞTILE

Într-o curte,
Undeva,
Vin copiii, o grămadă.
Dar nu vin
Ceva să ia,
Nici la joacă,
Nici la sfadă.

Toţi se-adună
Sub copac.
Tac şi tac.

Nimic nu fac.
Asta-i bună!
Negreşit:
Unde s-a mai pomenit?

O grămadă
De copii —
Şi...
Nici musca nu se-aude!
Asta, oare,
Ce-o mai fi?
...Cel mai mare
E, aci,
Un băiat cu ochii-dude.

Toţi, în juru-i, stau cuminţi.
Unuia, din ceata toată,
Gura i-a rămas căscată...
Şi-i lipsesc, poftim, doi dinţi!

Nimenea
Nu zice pîs.
Nimenea
Nimic nu cere.

Liniştiţi, cu ochii-n sus,
La băiat privind,
Stau roată —

E-o tăcere...
Şi, deodată,
Zboară
Hohote de rîs!

Hei, băiatul...
Ştie multe
Ghicitori —
Şi poezii —
Şi poveşti —
Şi snoave scurte
Cu prietenii din curte!

... Şi se-adună, să-l asculte,
Toată ceata de copii.

TREI PITICI ZGRIBULICI
ŞI-UN VULPOI DOFTOROI

Peste rîpa podului,
Peste apa Lotrului,
Lîngă poala codrului,
Trei pitici
Zgribulici
Cu şoşoni de pîslă, doi,
Cellalt cu galoşii noi
Sus pe ladă,
Să se vadă,
Trec pe-aici
Trosnind din bici,

Trec pe cale,
Vin de vale
Toţi cu fălcile-n basmale,
Graşi şi roşii şi voinici
Trec în sănii, pe tălpici,
Sănii trase de arici...

Ei se cred pitici de soi
Fără seamăn pe la noi,
Sînt grozavi, mă rog matale,
Nu-s pitici de trei parale!

— Un' se duc?
— La farmacie.
— Ce să ia?
— O doctorie.
Cerul s-a făcut ca sticla.
Farmacia-i colo, iată.
Iar fereastra ei pătrată
Trasă parcă e cu rigla.

Dar piticii, să se ştie,
Cît se ţin pitici de soi
Şi făloşi,
Pitici brînzoşi
Cu şoşoni
Şi cu galoşi,
I-a-nşelat un oarecare
Şarlatan de drumul mare,
Un vulpoi
De doftoroi:
N-au ajuns la farmacie.
N-apucară drumul bun!
Ba făcură o prostie...
Ce-au făcut? Am să vă spun.

— Hii!... (dau bici)
Mînaţi, arici!
...Fiecare-n sanie
Smiorcăie... Jelanie:
Se jelesc
Că tuşesc,
Că n-au trai
De guturai

Şi mereu
Fac, din greu:
„Aoleu“ şi „aoleu“.
Ci-că sînt
Bolnavi de tot:
— Nu mai pot
Şi nu mai pot,
C-au răcit, se prăpădesc,
Piere neamul piticesc.

II

...Într-o curte — sub pridvor —
Iese, de la el din ladă,
Un căţel
Mititel.

Stă pe coadă
Şi-un picior
— Strînse binişor
Sub el —
Şi, cu capu-ntors niţel,
Se tot uită-n urma lor.

— I-oite-i, mă, ai ciorilor...
Fire-aţi, voi, ai florilor!
Cîtă zurbă, cît alai,
Cîtă larmă, chiu şi vai,
Fiindcă au
Un guturai!

Alb, cu pete de aramă
Şi urechile de lup,
Toţii copiii ştiu că-l cheamă
Zdup.
Ăsta nu-i vreun soarbe-zeamă
Cît îl vezi de mic la trup.
Poate aţi băgat de seamă:
Colţii lui de-apucă, rup!

...Ninge! Ninge!
Iar zăpada
Vîntu-o-mpinge
Şi-i dă ghionţi —
Şi-o aleargă toată strada...

Ca băieţii, el, se joacă!
Spre zăpadă vine glonţ,
Ea se-mprăştie oleacă —
Fulgii, virgule sînt parcă
Şi zulufi şi cîrlionţi...

Zdup dă roată,
Dă din coadă,
C-ar vrea iarăşi să se ducă
Sentinelă la ulucă
— Ba-nainte, ba-ndărăt —
Dar cînd simte că-i zăpadă,
Nemişcat rămîne-n stradă:
Stă, că-i place
Cum îi face
O perucă
De omăt...

III

Peste rîpa podului,
Peste apa Lotrului,
Lîngă poala codrului,

Nu-s piticii toţi la fel
Hăulind ca la război
Speriaţi — mai mare frica —
Pentr-un fleac şi mai nimica.
Neamul de pitici, nicicînd
N-a umblat la noi cu-alaiul
Săniilor răsunînd,
Nici nu ştiu ce-i guturaiul.
Ba le place cînd e nea,
Nu răcesc pe vreme rea,
Nu li-e teamă de zăpadă,
Nici nu-i ştiu bolnavi să cadă...

Sună viscolul din goarnă
Nu le pasă că e iarnă.
Nu-s cocoloşiţi la cald
Ci-nvăţaţi la munte-nalt.
Nu-nvăţaţi pe vreme bună,
Ci pe viscol şi furtună.
Nu dau fuga în alai
Pentru-un fleac de guturai,
Cum făcură ceştia trei
Zgribulici şi rotofei!

IV

Dintr-o scorbură de brad,
Brad bătrîn
Neclătinat
De cînd nu se ţine minte —
Cin'le iese înainte
Celor trei
Pitici ai mei?
Cine-i meşter la cuvinte,
Colo-n margine de sat?

...Păcălici, neapărat,
Cunoscutul Păcălici,
Doftoroi pentru pitici,
Deşirat
Şi îmbrăcat
Cu o şubă de furat.

Şuba asta o purta
Nu degeaba... Pe sub ea,
Coada strînsă-n şold grămadă
De văzut nu se vedea,

Da-i ieşea un vîrf de coadă
Care-i sta în sus, vîlvoi:
Coadă de bătrîn vulpoi!
Doftoroi cu prost renume
După cum îl ştie-o lume,
C-un cap vesel de pisică
Răsărind din buzunar
— Secretara lui, adică —
Şi c-un huhurez înalt
Răsărind din celălalt
— Ăsta-i este secretar —
El tîrăşte, lungi, pe umăr
Buruieni fără de număr,
Încurcate rădăcini,
Cozi de bozii şi ciulini,
Crengi şi frunze, lucru rar,
Gata să le facă dar
... Să te vindeci, nu-n zadar!
Ci-că aste crengi şi ierbi
De le ronţăi sau le fierbi,
Toate relele dispar...

Vede pe pitici: — Adică
Aţi plecat la tîrg?... le strigă.

Zgomot, sănii,
Tărăboi...
Măi arici,
Ia staţi, dihănii!
Măi pitici,
Da' ce-i cu voi?
Încotro?
— La farmacie.
— Nu mai spuneţi! A-o-leu!
Cum? Dar toată lumea ştie,
Farmacia-i lucru rău.
Ba, pe cît am auzit,
Să mă credeţi, zic şi zău,
Unul... s-a şi otrăvit!
Voi ce vreţi?
— O doctorie.
Am răcit, am răguşit...
— Doctorie am şi eu.
Staţi, frăţîne, staţi cumetre,
Că-am adus şi termometre...
Ne modernizăm, mă rog!
Cîte am aci-n bîrlog,
Mi-am făcut şi catalog!
Ceaiuri
De siminichie,

Alifie
În cutie,
Am ciuperci
Poţi să le-ncerci,
Am şi ouă
De gîndaci,
Am şi rouă
Strînsă-n saci,
Praf de scoarţă de copaci
Şi lăbuţe de brotaci,
Leacuri bune — aferim!
Ia veniţi! Poftim, poftim...

Stau piticii-n loc şi-ascultă
Vorbăria asta multă.
Îl ascultă, ba-l şi cred
Şi cu toţii se reped
Şi, din sănii, cîteştrei,
Se coboară rotofei,
Se coboară, ştim de ce:
Păcălici să-i vindece...
— Ne faci bine?
— Vai de mine,
Altfel, nu mi-ar fi ruşine?

— Ai şi prafuri?
— Două vrafuri.
— Ai şi hapuri?
— Trei dulapuri.
— Şi comprese?
— Pe alese...

El, pe-un umăr cu pisica
(Huhurezul pe cellalt)
Ei: — Hapciu!
El: — Nu-i nimica...
Intră-n scorbură, la cald.

Sar piticii, hopa-hopa,
Şi, tustrei,
Vin şi ei
Unde-i soba.
Înăuntru, ce să vadă?
Claie stau peste grămadă
Cîte toate sînt pe lume,
— Păcălici
Fiind bun de „glume" —

Înşirate,
Răsturnate,
Vraf anume adunate;
În ierbare
Frunze-amare
Şi-n borcane lipitori
Şi, pe-o policioară mică,
Bufniţe cu ochi de sticlă
Cu priviri de vrăjitori,
Bune să te ia cu frică
Şi fiori
Prin subţiori...

Ba văzură, însfîrşit,
Măre, ce să vă mai spun,
Şi-un motan
În caftan
— Cu un cap
De harap —
Negru cum e un ceaun,
Lîngă sobă ghemuit,
Un pisoi
Şi alţii doi,

Mieunînd:
— Bine-aţi venit!
Păcăliciul, negreşit
Iute i-a muştruluit:
— Linişte, motani nărozi!
Ia vă rog... Cine-a vorbit?
Iar pisoii, dînd din cozi,
Mieună mieros şi greu:
— Eu!... Mi-eu...
— Şi eu!... Mi-eu...

V

Curios, c-aşa-i e felul,
Se strecoară, la intrare,
Cu piticii — şi căţelul.
...Zdup, tăcut
Şi nevăzut,
Colo-n scorbura cea mare,
Cum e el
Mititel,
Le-a trecut
Printre picioare.

Toţi privesc cu supărare
Către Zdup, fiindcă-i încurcă:
Urmărindu-le alaiul
Şi ţinîndu-se ca scaiul,
El — o să le dea de furcă!

VI

Păcălici, la el acasă,
A schimbat acum macazul:
Greu se lasă,
Face nazuri,
Iar piticii, mai să plîngă,
Fac o mutră lungă, lungă...
Se-mbulzesc şi vin mănunchi,
Mai să cadă în genunchi:

— Păcălici,
Ascultă ici,
Uite, ce mai colo-ncoaci,
Fă ce-i şti,
Te-om răsplăti,
Numai bine să ne faci!

— Ne-am îmbolnăvit
Cumplit...
— Avem junghi
La rărunchi...
— N-avem trai
De guturai...
— Dacă zici
Că ştii şi ai,
Leacuri bune să ne dai!
Ei îl roagă cu suspine.
El, de rîs abia se ţine.
Dar ca să se-arate-n fine
Priceput
Şi-n limbi străine,
Zice: „gut..."
Adică: „bine"...
(Aşa vine
Pe nemţeşte)
Ba mai zice şi „bonjur",
Dînd prin scorbură-nconjur,
Şi „mersi"
Pe franţuzeşte
— Mare doftoroi, fireşte —
Vorbele-şi meşteşugeşte:
Zice: „gut",

Zice: „mersi“,
Pe pitici îi zăpăceşte
Cu fasoane şi prostii.
N-are-a face... Le prepară
Cîte-o doftorie „rară“...

Ba, acum, îi şi învaţă,
Că-i grozav cînd dă povaţă:
— Nu odată toţi, năvală!
Nu veniţi aşa, în turmă.
Nu dau turcii. Nu-i răscoală.
Staţi. Pe rînd. Cu socoteală.
Tu, întîi...
Voi, mai pe urmă.
Şi le spune, ca la carte,
Fiecăruia în parte,
Şi le spune-aşa pe rînd
— Dar în sinea lui, rîzînd —
Cîte îi trăznesc prin gînd;
Cîte toate, mai nimica,
Tot umblînd
Cu fofîrlica:
— Ţine minte!
Ceai de tei...

Ceai fierbinte
Ai să bei!
Dar dacă m-asculţi, eu zic,
Asta încă nu-i nimic:
Teiu-i bun fiindcă miroasă,
Dar deasupra lui îndeasă
— Leacuri bune din strămoşi —
Creastă roşie de cocoşi,
Tocătură de coceni,
Coji de arbori din poieni,
Cozi de frunze, suc de bozii,
După cum ştiu toţi nărozii.
De mîncare,
Numai zeamă...
Ţin' te tare.
Fără teamă.

Dacă vrei ca să te scap
— Şi la sănătate ţii —
Fie noapte, fie zi,
Iei un hap,
Mai iei un hap,
D-astea bune din dulap,
Pînă te-i înzdreveni...

Dar mai sigur ca să fii,
Pune şi căciula-n cap!

Ei! De nu te-i face bine,
Treci tu, iarăşi pe la mine.
Priceput-ai?
                    — Priceput.
— Bine. Bravo ţie. Gut.
Altu-acuma... că strănut.
Guturaiul, negreşit,
Se cam ia!... M-am molipsit.
— Sănătos să fii!
— Mersi...

El: — Hapciu!
Ei: — Nu-i nimica!
El întreabă-atunci pisica,
Fiindcă sforăia cam tare:
— Ce-i cu tine, sărăcie?
Guturai ţi-au dat şi ţie?
Şi, cu mare
Supărare:
— Mi-au... Mi-au dat!...
                    făcu pisica.

VII

Doftoroiul Păcălici
Păcălindu-i pe pitici,
Pune hapurile-n tub
„Şi-acu, zice, să le-astup..."

Însă Zdup
Văzuse totul.
A răbdat cît a răbdat
Şi, deodată, supărat
Sare, nu stă ca netotul,
Ba îi trage şi-un lătrat.
Spre pitici se-ntoarse-apoi,
Şi le zise, să se ştie:
— Asta-i mîrr... mîrr... mîrşăvie!
Mîrr... şăvie! mîrîi.
Cum vă-nşeală, măi copii!
Nu vedeţi nimica voi?
Crengi şi frunze şi coceni,
Hapuri, ierburi, buruieni,
Ce vă trebuie prostii?
...Păcălici, nu-i păcăli!
Păcălici, am să te rup!

Dar piticii noştri-n cor
„Marş“ strigară, „marş d-aci“
Şi... i-au dat cîte-un picior.

Atunci Zdup
Ca un lup
Latră, sare-n sus, de-un metru,
Sparge-ntîi un termometru,
Scheaună prelung ca lupul
Şi, în colţi, a spart şi tubul.
Iar pe Păcălici de şubă
Îl apucă, să i-o rupă.

Păcălici privea fricos,
Hapurile cad pe jos;
Zboară bufniţele sure,
Speriate, spre pădure;
Fug pisicile, motanii,
De răstoarnă bolovanii,
Dar piticii ăştia-ai noştri
„Marş“ şi „marş“...
strigau ca proştii.

Şi, sărind cu toţi pe el,
Dau afară pe căţel.
Zdup, gonit de ei, săracul,
Şi-aruncat de-a berbeleacul,
Stă, se-ntinde, să se-ndrepte;
— Lasă, Păcălici, el strigă,
N-om fi toţi de mămăligă!
De-ai găsit piticii proşti,
Sînt pe lume mai deştepte
Lighioane — şi mai drepte...
Păcălici, nu ne cunoşti!

Las' c-o să-l gonim de-aici
Pe vulpoiul Păcălici
Care-nşeală pe pitici.
O să-l luăm în colţi — ca mîine...
De nu-l luăm, să-mi ziceţi cîine!

VIII

Dar acuma, Păcălici
Strigă: — Bravo, măi voinici!
Şi scăpat de-aşa belea,
Iar, pe cîte-unu-l ia,

Şi le spune verzi şi-uscate
Despre leacuri, cîte toate,
Cîte toate — mai nimica,
Tot umblînd
Cu fofîrlica.
Zice: — Unde am rămas?
Stai niţel să-mi vină glas.
Stai că mi-am adus aminte.
... Dacă eşti pitic cuminte,
Am coleà
O buruiană
Care poate vindeca
Boală grea
Şi orice rană...
Cea mai bună dintre ierbi!
Ai s-o fierbi,
O pui în cană,
Bei un pic,
Mai bei un pic,
Tragi o duşcă
Şi-ncă una
Şi — nu trece săptămîna —
Gata, nu mai ai nimic!

Iar de nu te-i face bine,
Treci tu, iarăşi, pe la mine.
Priceput-ai?
— Priceput.
— Bine. Bravo ţie... Gut!
Altu-acum, că iar strănut.
— Sănătos să fii...
— Mersi!
Şi piticii — bani să fie! —
Au plătit,
Au mulţumit
Şi-apoi, plini de bucurie,
Au ieşit
Din prăvălie
Cu comprese, uite-atît,
Peste cap şi peste gît,
Şi cutii
Cu alifie
Doar aşa, de fudulie,
Doctorii
O magazie —
Ani întregi ca să le ţie —
Şi c-un termometru mare
Subţioară, fiecare,

Au ieşit
Cum au venit:
Graşi şi roşii, dar făloşi
C-or să fie sănătoşi —
Sănătoşi
Cu moşi pe groşi...

Ce pitici mămăligoşi!
— Hai acasă,
Vremea-i rea.
— Am rămas
Făr-o para...
— Lasă,
Că ne-om vindeca!
...Ce să vă mai spun, pe şleau,
Că — nimica nu aveau!

— Hii!...
(Dau bici)
Mînaţi, arici...
Şi,
Pe sănii cu tălpici,
Duşi au fost, cei trei pitici.

IX

Zdup, afară sub pridvor,
Stă pe coadă şi-un picior:
— I-oite-i, mă, ai ciorilor...
Fir-aţi, voi, ai florilor!
Cîtă zurbă, cît alai,
Cîtă larmă, chiu şi vai,
Fiindcă au
Un guturai!
Ceai de tei?
Auzi scofală...
Sigur că e bun la boală:
Ceai de tei cu floare-aleasă
Face, cine vrea, şi-n casă.
Celelalte
Ce-s încalte?
Leacuri,
Fleacuri,
Buruieni,
Bozii proaste şi coceni...

Şi mă iau la socoteală
Tot pe mine

Dumnealor,
Cînd le spun cum îi înşeală...
Foarte bine.
Bravo lor!

După păcăleala trasă,
Merg acasă?
Bine, lasă...

...Pentru el, nici-un bucluc.
Doar, privindu-i cum se duc,
Îi cam pare
De mirare
Fiindcă el — de cînd se ştie —
Iarnă fie,
Fulgi o mie,
Nu se teme de urgie.
Guturai la dînsul nu-i,
Nici la neam de neamul lui,
Şi nu bate
Din vreo tobă,
Nici de-i ger
Nu cere sobă,

Nici de-i ploaie
Nu se-nmoaie;
Latră tare,
Sare,
Latră —
N-ar lăsa din curtea toată
Să se mişte nici o piatră.

Tot ce-i place, e — fireşte —
Cînd prietenul lui mic
În cojoc îl ia un pic
Şi-l mîngîie şi-l iubeşte.
...Nu-i mai trebuie nimic!
Iar de-i iarna cît de mare,
Blană are,
În spinare,
Are şi un os să roadă,
Nu răceşte,
Nu tuşeşte,
Nu strănută franţuzeşte,
Stă pe coadă
Pe zăpadă
(Stă cu ochii de iscoadă:

Tot să ştie, tot să vadă...)
Şi pe urmă —
Zdup, în ladă!

X

Zice, basmul, măi copii,
Că-auzind de-aşa-ntîmplare
Toţi piticii-n gura mare
Rîd, în fiecare zi,
— Că piticii sînt hazlii —
Rîd, se tăvălesc de rîs
De-ntîmplarea cu cei trei
Zgribulici şi rotofei
Care nu mai zic nici pîs!

Hei, piticii-s şugubeţi,
Măi fetiţe, măi băieţi...

Au mai stat, au rîs din nou
Şi (ajuns de rîsul lor,
Că rîdeau, hohotitor
Şi pădurile-n ecou)

Şi-a pus coada-ntre picioare,
Necăjit nevoie mare,
Şi-a tulit-o, doftoroiul
Şi se duse, hăt, vulpoiul,
Peste rîpa podului,
Peste apa Lotrului,
Tocma-n fundul codrului!

ÎNTÎMPLAREA DIN GRĂDINĂ

E un lac albastru-n vale...
Zumzete se-aud domoale:

Sînt bondarii! Toată ziua
Joacă prinselea şi piua...

E o casă, ca la ţară...
Curtea, singură... E vară.

O grădină, lîngă casă...
Ce-ngrijită! Ce frumoasă!

Vînt, călduţ... Foşnind, se-aud
Ierburi lungi cu firul crud.

Stă — la gard — un ţap cu barbă:
Nu mai poate după iarbă!

Dă cu cornul, dă cu capul,
Să dărîme gardul, ţapul...

Cum îl cheamă? Cine e?
Nu ştii?... Ţapul Be-he-he.

Tot la gard stă şi-un viţel:
... Ar pofti la pătrunjel!

Dar el nu e ţap, ce-i drept...
E viţel. E mai deştept!

Uită-te şi ţine-l minte:
Ci-că e Viţel-Cuminte!

Şi-ăsta cine-i, doar urechi?...
Parcă are trei perechi!

E-un măgar, legat de par,
Jinduie după mărar.

Stă atent, lîngă ţăruş...
Ce vrea măgăruşul Ciuş?

... Ce să vrei dintr-o grădină
Care-i de verdeţuri plină?

Veseli dau, toţi trei, din coadă
Că nu-i nimenea să-i vadă,

Nimeni, să-i gonească, frate!
Vor mînca — pe săturate...

Dar, ia stai: poate se-nşeală
Dumnealor, la socoteală?

Nimeni credeţi că n-o fi
În grădină, măi copii?

*

Hei, prin ierburi lungi, subţiri,
Cîtă viaţă e, te miri!

Pe-o crenguţă de cîrmîz
Trei albine joacă „bîz"...

Iar bondarii, toată ziua
Joacă prinselea şi piua.

Trece şi-o lăcustă-n zbor:
Parcă e aviator.

Şi-ntre flori, pe-un lunecuş,
Tanc?... Ce-o fi? Ba cărăbuş!

Lume multă, gîze mici,
Gărgăriţe şi furnici.

Unele — şi celelalte —
Mici prin firele înalte,

Ziulica-ntreagă, toate,
Fug la treburi, ocupate.

Trec vîlcele, urcă stînci,
Pe sub ierburile-adînci.

... Pentru micile făpturi
Ierburile sînt păduri!

Şi-o gînganie pitică
Se tot uită-n sus, cu frică;

Sub o frunză, ca-ntr-o casă,
Stă şi zace, sperioasă:

— Ameţeală parcă-mi vine!
Negru-i codrul, vai de mine!

Licuriciu-i spune-n şoapte:
— Las', ţi-l luminez, la noapte...

Iar gîngania, de-a buşa:
— Da, la noapte... Dar acuşa?

Poate voi veţi întreba:
— O fi codru chiar?... Sau ba?

Ce păduri or fi? Ce fel?
... Păi, păduri de pătrunjel!

Nu sînt codri de stejar?
... Nu. Sînt brazde de mărar!

Şi pădurea asta vie?
... Leuştean e! Ce să fie?

Cum adică, ăsta mare
Nu-i chiar uriaşul, oare?

Vrejul lui sucit, poznaş,
Nu-i chiar bici de uriaş?

... Care uriaş, nepoate?
E-un bostan şi jumătate!

★

Cald. Şi-un greiere-n amiază
Ţîrîind prin somn, visează.

Linişte. Se odihnesc
Cei din neamul gîndăcesc.

Cînd... deodată, — ce păcat! —
Zgomot greu. Ce s-a-ntîmplat?

Pîrîie ceva... Trosc!... Pac!...
Fug bondarii către lac.

Pîrîie mereu... Trosc... Poc!...
Un bondar: — Nu mă mai joc!

Zgomot... Gîzele se scoală,
Dau grămadă, vin năvală,

Şuşotesc pe gîndăceşte:
— Ce se rupe? Ce trozneşte?

Tot pămîntul bubuie...
— I-auzi! Cum se zguduie!

Cît un bob, o buburuză
Dă-napoi, parcă se scuză...

Zice, greierul, pe-o brazdă:
— Vai de mine, ce năpastă!

Gărgăriţa şi furnica
Vor să-şi stăpînească frica.

Dar tot „pac" şi „trosc" şi „poc"
Fug şi ele ca de foc!

Toate, pe-apucate: — Zău
Parcă-ar zice... E de rău!

Fug, cu piciorușe moi:
— Dragă, s-a sfîrşit cu noi...

Simt, la-ncheieturi, un tremur:
— Dragă, parc-ar fi cutremur!

Ce-i cu neamul gîndăcesc?...
Ce-are?... Să vă povestesc.

*

Ţapu-a dat în gard, ca ţapul,
Pîn' l-a dărîmat cu capul.

I-auziţi-l: mîndru e!
Cine-i dînsul... Be-he-he!

— Mu-u... viţelul: Numai tu?
Vin şi eu... amù... amu-u-ù...

Vesel ţopăie viţelul —
Că-o să pască pătrunjelul!

Ar mînca, ţap şi viţel,
Codru-ntreg de pătrunjel...

Dar nici măgăruşul Ciuş
Nu mai stă lîngă ţăruş,

Sare — peste un buştean —
Şi... dă buzna-n leuştean.

... S-ar hrăni cei trei poznaşi.
Vorba e: de ce să-i laşi?

Şi de ce-n grădină? Spune:
N-au ei iarbă? N-au păşune?

Nu?... Bostanul, de mirare,
Face-un cap cît el de mare.

Şi cum ţapul merge-n frunte
El spre ţap dă să se-ncrunte:

— Nu-l lăsaţi, că e prăpăd...
Strigă el: — Te văd! Te văd!

Vrea să sară-n ajutor,
Da-i greoi şi n-are spor.

Gîfîie şi vine-ntins,
Da-i departe... —Staţi! V-am prins!

Vrea să-i sperie bostanul,
Că — de prins — l-apucă anul...

Vrejul lui, e ţară-lungă:
Vine-ncet — cam greu s-ajungă.

Şi-astfel, ţap, măgar, viţel
Zburdă, nu se tem de el!

Dar bostanul — gură mare —
Strigă după ajutoare:

— Sări, bondarule, din iarbă,
Intră ţapului în barbă!

Vin' lăcustă-aviatoare,
Sări şi zăpăceşte-l tare!

Vrejule, hai, te ridici?
Dă-i cu biciul! Ia-l în bici!

Vin bondarii pe cărări,
Sar, de parcă vin călări.

Zboară gîndăcei şi fluturi;
Bat din àripi, ca din scuturi.

O mulţime — ca pe uliţi —
Vin albinele, cu suliţi.

Şi se-adună, dinspre lac,
Şi-alte gîze, la atac.

Da... Grădina cea frumoasă
Toţi o apără... N-o lasă.

Ţapul vede: nu-i de joacă.
Toată lumea îl atacă.

Două gîze zburătoare
L-au izbit în ochi. Îl doare.

Şi-o albină mai ursuză
Ah, cum l-a-nţepat la buză!

Lung, pe limba lui căprească,
Ţapu-ncepe să jelească.

Behăie şi calcă iarba
Parcă-ar fi de-a baba oarba.

Lunecînd cu burta-n sus —
Uite-l, cade... Cin' l-a pus?

S-a sculat acum... Orbeşte,
Dă s-o ia la trei păzeşte.

Ocoleşte iute casa.
Uff... Şi-o ia la sănătoasa.

Sperios, că-aşa-i e felul,
După ţap — ţuşti şi viţelul.

Şi, trăgînd cu el ţăruşul,
Buzna dă şi măgăruşul.

Fug — la-ntrecere cu vîntul —
Fug, tustrei, mîncînd pămîntul.

... Bună spaimă-au tras acuş
Ţap, viţel şi măgăruş.

Bună spaimă, însfîrşit...
Ce-au cătat, asta-au găsit.

Şi-acum seara o să vină
Peste ierburi şi grădină.

Pe faţa pămîntului,
În rădvanul vîntului,

Seara vine pe tălpice...
Somn li-i gîzelor pitice!

Iarba fragedă din curte
Le-a dat sucuri, miere, turte.

Acum toate s-ar culca:
— Grea zi, frăţioare, grea!

Doar gîngania pitică
Se mai uită-n sus cu frică:

— Ăştia... ţap, viţel, măgar,
N-or începe, soro, iar?

Viţeluş-Cuminte-acu
Parcă i-ar răspunde: „Nu-u-u"...

Chiar şi ţapu-acuma, dè!
Parcă-ar zice: „E-he-he"...

Şi-un „îhî-îhî"... amar,
Rage jalnicul măgar...

Sub o frunză, stă — în casă —
Pitulată, sperioasă,

Gîza care cheamă-n şoapte:
„— Iar mi-e frică, iar mi-e noapte...

Ceştia trei porniţi pe vrajbă
Tot p-aici i-aud, prin preajmă...

Sînt pe-alături, prin livezi...
Zic ei nu, dar poţi să-i crezi?

Cum au luat ceva scatoalce,
N-or da buzna să ne calce,

Să ne cotropească-amar,
Să ne strice tihna iar?

N-or porni din nou năpasta
Peste noi, chiar noaptea asta?"

... Chiar atuncea, tocmai bine,
A ajuns şi vreju-n fine,

Coada de bostan, adică...
Se suceşte, se ridică,

Şi, vestind, pocneşte biciul:
— Licuriciul! Licuriciul!

Vestea bună iute-adună,
Vietăţile-mpreună.

Bucurie, foşnet, şoapte:
— Vine paznicul de noapte!

— Vino, vino, licurici,
Luminează codrii-aici!

Paznicul de noapte, iată
— Licuriciul — se arată

Iar pe spate-i luminează
Tolba cu săgeţi de rază...

Şi de sus şi pînă jos
Înarmat ca Făt-Frumos,

Strălucind fără pereche,
Parcă spune: Sînt de veghe...

Nu vă temeţi, gîze mici...
Parcă spune: Sînt aici!

Vreo primejdie de este
Imediat vă dau de veste...

Toţi îl ştiu şi toţi îl vor
Licuriciul — straja lor.

Printre ierburi cînd apare
Licuriciul — parcă-i soare!

În sclipirile lui calde
Vin gîngănii să se scalde;

Ştie, blînd să le pătrunză
Şi-n pătuc, sub cîte-o frunză;

Vii sclipiri aruncă snop
Pe căsuţe cît un bob —

Şi, prin ierburi, în grădină,
Toată noaptea e lumină...

DACĂ-ŢI PLACE SĂ CITEŞTI AM AICI NIŞTE POVEŞTI

CUCUL

Sta un cuc
Colo-n nuc
Şi zicea: — Am să mă duc!
Vreau de zbor să mă apuc!

Am să zbor — în partea-ailaltă
Unde-i zarea mai înaltă
Şi cît munte e-mprejur
Am să zbor — ca un vultùr.

Şi-am să-ntrec chiar şi vultùrii,
Pui de cerb ducînd în plisc
Pe-nălţimile pădurii
Pîn' la cel mai falnic pisc!

În definitiv — şi piscul —
E... de-un veac. Sîntem sătui.
Mici fărîme-l fac, cu pliscul,
Cum ajung la dumnealui!

... Dar zburînd din cracă-n cracă,
Tipa-tipa
Cu arìpa,
Sta niţel,
Mai sta o leacă.
Şi-obosit, ca vai de el,
Se-ntreba ce să mai facă.

A zburat odată-n lung,
Zările parcă-l străpung.

A zburat odată-n lat,
Zborul lui — s-a terminat.
Din arìpi mai dă o clipă,
Zboru-i fuge din arìpă...

Cucul — cuc —
Colo-n nuc
Mai zicea: — Din nou mă duc...
Dar pe-alt drum
Că eu, acum,
De cîntat vreau să m-apuc!

Am să-mi potrivesc cîntarea
Tocmai ca privighetoarea.
Cîntecele-mi, noi şi multe,
Toată lumea să le-asculte.

De privighetoare, las' că
Lumea s-a cam săturat...
Ar fi timpul să se nască
Şi-un alt cîntec — mai bărbat!

Se zburleşte el, din coadă
— Păsărimea ca să-l vadă --
Trage aer, umflă guşa,
Şterge ciocu-n peana deasă:
— Staţi voi, să vedeţi acuşa,
Să v-arăt eu cîntec, lasă!

... Dar, de ici pînă coleà,
Cîntecu-i se isprăvea.
Prescurtat şi-mpiedicat,
Repetat dar neschimbat,
Glasul lui atîta scoate:
Pauze întretăiate...

Cu-cu! Cu-cu!... Şi atît.
Cîntecul ieşea urît.
Restul se oprea în gît.

— Măi, ce tot se-omoară cucul?...
Hohoti, în foşnet, nucul.
Cîntec, zbor, încurcă treaba...

Dacă nu cunoaşte lucrul,
Ce se bagă,
Frate dragă,
Şi se chinuie degeaba?

PRIMUL AN DE ŞCOALĂ

Primul an, al meu, de şcoală!
... Cei mai mici, băiat sau fată,
Greu se culcă, greu se scoală.
Eu, nu-ntîrzii niciodată.

Ce mulţime mare vine
Cu ghiozdanul între umeri...
Cred şi eu. E-aşa de bine.
Să înveţi, să scrii, să numeri.

Plin, ghiozdanu-abia încape.
Cărţi, caiete, o grămadă.
Şcoala e aici aproape.
Casa e pe-aceeaşi stradă.

Mama, scumpa mea şi buna,
Chiar cînd seara mă mai ceartă,
Dimineaţa — totdeauna —
Mă aduce pîn' la poartă.

Parcă spune: Ce mai fată!
Stă cu ochii umezi parcă.
Rîde-apoi, un pic... Şi — iată —
Parcă lacrimi o încearcă.

— Primul an, al tău, de şcoală...
Dragă-mi eşti şi tare mică!
Curtea noastră e mai goală.
Şi e singur Azorică.

Anul ăsta, se-nţelege,
Altfel eşti, în pragul toamnei.
Şcolăriţă eşti, în lege.
... Da-mi lipseşti, comoara mamei!

Nu-i nimic. E bine. Numa
Vezi de-ascultă! Vezi de-nvaţă!
Coşcogea fetiţă-acuma,
Ai intrat, şi tu, în viaţă...

— Mamă! Asta-i supărare?
(Rîde fata...) Ce-i adică?
Merg la şcoală, dè, sînt mare.
Nu pot să rămîn tot mică!

SURORILE

Noi două. Stăm lîngă fereastră...
— Dă jos creionul dintre dinţi!
... Lucrăm, aici, la masa noastră,
Cuminţi.

Doar nu mai eşti la grădiniţă.
Eşti într-a-ntîia, nu uita.
Acum şi tu eşti şcolăriţă,
Ei da...

Caiete, socoteli, dictare —
Ai treburi, Mihaela, nu?
Ai lecţii-acum, acum eşti mare
Şi tu...

Spre colţul lui, de astă dată,
Chiar şi pisoiul tău şiret,
Trecu — să nu fii tulburată! —
Încet.

Şi vine Tălăbuş spre tine
De parcă-ar fi tot un copil,
În vîrful degetelor vine,
Tiptil.

Oricine intră fără veste,
Eu degetul la buze-l duc.
... Şi-ţi cade-o rază dulce peste
Năsuc.

CÎNTĂREŢUL

Ştraşnic, potrivind bereta,
Cu trompeta lui se-avîntă...
Pregătind în el „vedeta"
Toţi spuneau: „grozav mai cîntă!"

Dar că zbîrnîie-n ureche,
Nu-i spusese nimenea...
Cîntăreţ fără pereche,
El aşa se socotea.

Pînă cînd, sub o fereastră,
L-a oprit ceva-ntr-o zi:
O cîntare mai măiastră,
Alte sunete-auzi...

Să fi fost trompete multe
Şi mai bune ca a lui,
Le-ar fi aruncat — s-asculte...
Taina asta, cui s-o spui?

Tînguirile înalte
Şi-acel clocot nesfîrşit
Ştiu să-mbie, să tresalte...
Inima i s-a oprit.

Plîng încet, ceva le doare,
Rîd, se bucură şuvoi,
Calde şi răscolitoare,
Sunete adînci şi noi.

Sub fereastră, melodia
O ascultă singur, mut.
— Şi pieri copilăria.
Şi trompeta a tăcut.

El şi-a potrivit bereta
Stînd pe gînduri, prima oară:
... Nu-i mai place cu trompeta.
Vrea să cînte — la vioară!

POVESTEA CU FETIŢA FRICOASĂ

O luam, pe-atunci, la sănătoasa...
Azi, n-aş mai face pe fricoasa!

Să vezi ce-a fost... Era-ntr-o zi
Pădurea plină de copii.

Şi nu ştiu cum, m-am depărtat
Prin codrul cel întunecat,

Tot ascultînd, ba un alun,
Ba un tufan, foşnind, cum spun
Poveşti,
isprăvi,
minuni —
cu sacii...

Deodată... Asta ce-o mai fi?
O coadă mătura copacii.
Şi-un glas subţire se-auzi:
— Nu-ţi fie frică! Hai cu mine,
Pădurea-ntreagă să-ţi arăt...
Te-opreşti că vine
Nu ştiu cine?
Poftim, nu-i nimeni îndărăt.

Eu, tresărind cu mare teamă,
Am vrut să fug. Băgai de seamă
Că tot mai mult se-ntunecă...

Şi-o cam băgai pe mînecă!
— Dar cine eşti? am întrebat
Pe musafirul cel roşcat.

— Ei! Bine că-ţi aud guriţa!
Nu mă cunoşti?
Sînt meşteriţa
La spart alune, ghindă, jir...
Eu în persoană!
Veveriţa.

Nu-ţi plac mai mult ca păpuşica?
De ce te sperii de nimica?
Mă uit la tine
Şi mă mir...

Un zgomot surd, atuncea chiar!,
Un pocnet — ca de vreascuri — vine...
Mă-ntorc deodată şi tresar:
O fi un... cine ştie cine!

Şi veveriţa zise iar:
— Eu sînt mai mică decît tine
Şi nu mă sperii în zadar...

Am întrebat-o: — Bine, bine
Dar... ce trozneşte fără veste?
Nu-i Moş Martin cel din poveste,
Nu-i ursul cel cu pasul greu
Trecînd prin vreascuri?
— Nu, fireşte.
— Atunci ce-o fi? Atunci ce este?
Ce zgomot vine? Ce trozneşte?

— Păi... sparg alune, eu!

CREAȚA — PLÎNGĂREAȚA

Cine-o fi urîta asta?
Rău se strîmbă. Țipă rău.
Uite, n-o cunosc — şi basta.
E din Iaşi? E din Buzău?

Şorț, frumos... Parcă e Creața.
Rochie, gulераş... La fel.
Dar cum plînge! Scoală piața.
Parcă behăie un miel.

Trecătorii nu mai umblă.
Stau pe loc. Se-ntreabă: ce-i?
Cine-i fata ce se strîmbă?
... Tare sînt miraţi şi ei.

Dînsa, ţipă mai departe.
Parcă-ar bate-o cu urzici.
... Poate e din altă parte.
Poate s-a pierdut pe-aici.

— Ce te doare? — Nu mă doare!
— De ce ţipi? — Că-aşa vreau eu!
Şi-i dă zor în gura mare:
Be-he-he şi aoleu...

S-a umflat de plîns, şi încă
Bîzîie ca un cimpoi.
Ce-are? Chiar aşa să plîngă!
... Poate o cunoaşteţi voi?

Vin copii, cu ea de-o seamă,
Vin şi eu, vreau s-o mîngîi:
— Cine eşti tu? Cum te cheamă?
Asta o-ntrebai întîi.

... Tace-acuma, ca un peşte!
S-a oprit mirată-n drum.
Şi de loc nu mai boceşte.
Rîde, singură, acum.

— Ce, nu mă cunoşti?... mă-ntreabă.
— Ei!... Nu, zău... Şi-n adevăr,
O recunoscui degrabă
După zîmbet, după păr.

Ea e... Nu mai scoală piaţa.
Stă, cu chipul zîmbitor.
— Ea e! Creaţa... Plîngăreaţa!
Au strigat copiii-n cor.

— Dar de ce ţipai, măi fată,
De-ai trezit oraşul tot?
... Zice Creaţa, ruşinată:
— Fiindcă... m-am lovit la cot!

PRIVIGHETOAREA
ŞI BROTACUL

Cînţi mereu, privighetoare...
Satul nostru doarme tun.
Nimeni nu-i.
Tu cînţi. Dar cui?
— Lumii...
— Lumea-i la culcare.
— Lumii-i place-a mea cîntare...
Vreau să-i fac şi somnul bun.

Noapte. Mai... Sub lună, lacul.
Şi sărind pe mal, coleà,

Cu lăbuţele-n ghetuţe
Mici, altminteri, şi drăguţe,
Ochii mari şi-i bulbuca
Important, brotacul:

— Tu scoţi sunete ciudate.
Nimenea nu le mai scoate...
Melodia ta-i prea grea!
Scumpa mea privighetoare,
Poţi să fii tu cîntătoare,
E mai clară vocea mea!
Lasă triluri
Şi bibiluri
Şi cascade de suspine...
Prea sînt grele. Nu faci bine.
Eu, în schimb, ce bine fac...
Şi mă ţine minte-oricine!
Fă şi tu aşa ca mine:
Simplu, limpede — oac! oac!

În grădină,
Lună plină.

Satul nostru doarme tun.
...Întrebai privighetoarea:
— Ăsta-i prost, sau cum să-i spun?
— Nu!... răspunse cîntătoarea
(Trilul ei umpluse zarea)
Poate... sfatul lui e bun!
Stau, de ani, pe lîngă lac,
Vreau demult şi lui să-i plac,
Dar ca el — ca un brotac —
„Simplu“, „limpede“: „oac! oac!“
M-am căznit eu, nu se poate,
Boala mea e fără leac...
Poate are el, dreptate:
Eu „oac-oac“
Nu pot să fac!

— Dacă asta te frămîntă,
Scumpa mea privighetoare,
N-ai dreptate. Ţi se pare.
Cum ştii tu, e bine... Cîntă!
— Aş cînta eu ne'ntrerupt,
Cu brotacu-i greu să lupt!

... Dar certîndu-ne aşa,
Ne-ntrerupe cineva:

— „Simplu“ sau mai „greu“, în fine,
Vorba e, să cînte bine...
Voi nu ştiţi? De cînd e veacul
Rău de gură e brotacul,
Nimenea nu-i face placul.
Astăzi însă — n-aveţi teamă —
Nimeni nu-l mai ia în seamă
Astăzi vorba e: ce faci,
Nu ce spun diverşi brotaci.

Cîntătoarele s-o ştie:
Un „oac-oac“ nu-i melodie!
Asta-nvaţ-o, nu uita,
Pe privighetoarea ta.
Altfel, oricît v-aţi certa,
N-aveţi nici un spor.

— Zău? Dar cine eşti mata?
— Un... ascultător.

PĂUNIŢA A CRESCUT

După colţ apar deodată
Duzi bătrîni şi tineri tei.
O fetiţă bate-n poartă...
Stă, aici, bunica ei.

— Mamă-mare Paulina!...
— Păuniţă! Bun venit.
Te-aşteptam, eu şi grădina
Unde ai copilărit.

... O fetiţă, în vacanţă.
Ia priviţi mirată ce-i!
Ieri, nu ajungea la clanţă —
Azi, ce mare-i dumneaei...

— Clanţa uşii... Da, ştiu bine,
Greu mai ajungeam la ea!
Vezi? Acum uşor îmi vine
Mamă-mare, draga mea.

Treptele, la scara mare,
Nu-mi mai stau de loc în drum.
Pragul — sus — de la intrare,
Îl ating cu mîna-acum.

Mai departe de ulucă
Nimeni, din atîţi copii,
Nu-ndrăznea ca să se ducă...
Lumea se sfîrşea aci.

Curtea de odinioară,
Fără fund mi se părea!
Era-ntinsă cît o ţară...
Mică a rămas şi ea.

Chiar şi banca ta din curte
Sus mi se părea mereu.
Azi, picioarele-i sînt scurte.
Ca să stau pe ea, mi-e greu.

...Mama-mare o ascultă.
Fata-i spune cîte vrei:
Zîmbetul acesta nu-l dă
Mama-mare, decît ei.

— Triste-mi stau la subţioară
Jucăriile din pod;
Cînd le spun că-a lor sînt iară,
M-au simţit că nu-s de tot?

Mingea-mi sare înainte
Dintr-un raft alunecînd:
— Ce-ai de gînd? Să fii cuminte?
Să mă joc eu am de gînd!...

Bicicleta e prea mică —
Ursuleţul e prea mic,
Mici, păpuşile... Mi-e frică
Să le-apuc: să nu le stric.

La doi ani m-ai dus pe mine
În căruţul ăsta, tu...
Azi, păpuşa o mai ţine —
Dar pe mine nu văd, nu!

Jucării iubite... Oare
Ce e? Ce s-a întîmplat?
Poate, numai mi se pare?
Sînteţi voi, cu-adevărat?

... Caldă-n preajmă e lumina
Razelor care apun.
Mama-mare Paulina
I-a răspuns, c-un zîmbet bun:

— A trecut un an şi-o vară...
Nu mai eşti, acum, d-un cot...
Nu mai eşti, aici, sub scară,
O fetiţă cît un nod.

Toate lucrurile tale
Au rămas cum le-ai lăsat.
Dar, de-acum un an, e cale...
Ai crescut... neapărat!

— Toţi nepoţii se ridică:
Unu-n loc nu vrea să stea...
Numai tu te faci mai mică,
Mamă-mare, draga mea.

— Tot ce-i crud şi tînăr creşte.
Şi pisoiul, într-un an,
A crescut şi el, fireşte...
Azi, e coşcogea motan!

Şi căţelul Azorică
Uite-l ici, ce mai dulău.
E chiar el. Nu-ţi fie frică.
Nu cunoşti căţelul tău?

— Cum să nu! Tustrei, bunică,
Ne pierdeam prin muşeţel...
... Toţi crescurăm va să zică!
Tu, de ce nu creşti niţel?

Mult eşti mică, mamă-mare!
Cît o vrabie-ai rămas.
— Ai crescut, de-aceea-ţi pare...
Văd că-ţi creşte-acum şi nas!

Uite ce-i, să-ţi spun şi ţie:
Vrabia — mereu e pui!
Cîţi ani are, nu se ştie,
Nu se ştie de cîndu-i...

Floare-a vieţii minunate,
Măi, copii, voi creşteţi, toţi...
Mici vă par acuma toate,
Măi nepoată, măi nepoţi.

... Umbre lungi cuprind grădina,
Duzi bătrîni şi tineri tei.

Mama-mare Paulina
Stă cu nepoţica ei.

ÎN DRUM SPRE ŞCOALĂ

Spre şcoală. Dimineaţă. Soare.
Trecînd pe lîngă dispensar,
Zicea copilul: — Medic, oare,
Ce-ar fi s-ajung, aicea chiar?

Mai sus, la linia ferată,
Pe pod, copilul se gîndea:
— Pe-aicea am să duc odată
Şi eu, locomotiva mea...

Trecînd apoi pe la uzină
El face paşii tot mai mici
Şi-n ochi îi joacă o lumină:
— Am să lucrez şi eu aici!

Dar uite şcoala. Bine-i pare.
La şcoală mult i-ar place, zău,
Să vină şi cînd o fi mare...
— Ştii, nici profesor n-ar fi rău!

SUDIÈC RAZIM ENVER

Treizeci de barăci. Trei case.
Singuratic mal abrupt.
Şantier... Ard, duşmănoase,
Arşiţele, ne'ntrerupt.

Trenuri cu pămînt, în haltă.
Bolta-ncinsă, arc de fier.
— Cine-i cu draglina-n baltă?
— Sudièc Razim Enver.

Cînd salută, se înclină.
Romîneşte-o rupe. Dar
Bun la screper, la draglină,
Şi la muncă e tătar.

Zdravăn. Cine l-ar întrece?
Ş'apăi chiar dacă-l întreci,
Dacă tu vei face zece,
Sudièc vrea douăzeci!

Azi apare la ziare,
— Ieri, necunoscut de fel —
Cinste, decoraţii are.
E-ntre oameni, om şi el.

— Cald?... întrebi. El tace mîlc.
— Sete? — Nu ştii romîneşte.
— Greu?... El a surîs, cu tîlc:
— Nu ştii eu ce tu vorbeşte!...

NEGRUL PANKEY

Scump e-oriunde-n lume preţul
Dragostei între popoare!
... Negrul Pankey, cîntăreţul,
A plecat în lumea mare.

Iar la Cluj, la mii de leghe,
Răsunară-n sala plină,
Calde, cîntecele negre
Din America Latină.

Vocea-adîncă, de violă,
Fermecîndu-ne fireşte,
A cîntat şi-n spaniolă
A cîntat şi-n romîneşte.

Cluj... Bufneau pe-aici, prin ceaţă,
Altădată-n ură mare,
Duşmănindu-se de-o viaţă —
Voci romîne, voci maghiare.

Pankey, cîntăreţul, ştie
Tinerilor ce le place:
A cîntat o melodie
Despre dragoste şi pace.

Negrul Pankey, cîntăreţul!
Asta şi pe el îl doare —
Scump pe lume este preţul
Dragostei între popoare.

... Şi cortina este trasă.
Şi concertul se termină.
Dar cînd tinerii spre casă
Duc în suflete lumină,

În cabina lui, deodată,
Negrul Pankey se opreşte:
Vine un ecou, din stradă...
Pentru el, e o nădejde.

Cum răsună pe trotuare
Melodia lui!... Ce vie!

Voci romîne, voci maghiare,
Cîntă-aceeaşi melodie...

POVESTEA CU PORUMBEII

Un om avea, se spune,
Doi gureşi porumbei:
— Hai, vîntule, şi du-ne!...
Ziceau, într-una, ei.

Ce aprig dor de ducă...
Într-una ar zbura!
Pe porumbei i-apucă
Adeseori, aşa.

De cum apune luna
Ei săgetau în sus —
Şi veşti duceau într-una
Şi veşti au tot adus,

Că nu zburau degeaba:
Pe vreme cît de rea,
Aceasta li-era treaba...
Iar omul — îi iubea.

Şi tocmai cînd pe-afară
Veni un timp frumos,
Hei, mult ce-ntîrziară!
Tîrziu ce s-au întors!

— Dar porumbeii... oare,
Ce, nu sînt dezertori?
... S-a pus o întrebare.
Şi-s toţi bănuitori.

Şi-atunci, pe loc, o lume
Întreagă — ce credeţi? —
Cotcodăci anume:
— La moarte!... din coteţ.

Ba, multe orătănii
Săreau spre om, cu foc:
— Ia dă-ni-i nouă, dă-ni-i,
Să-i pedepsim pe loc!

Cu capul într-o parte
Ei lăcrimau din greu.
Coteţele: — La moarte!...
Cotcodăceau mereu.

Strigau din curţi: — Aşa e!
Dreptate-n lume, nu-i?
De ce pe noi ne taie
Şi voi zburaţi hai-hui?

Problemă grea, fireşte...
Iar omul — vă gîndiţi —
I-a luat la trei păzeşte:
— Copii afurisiţi!

Cum aţi putut voi oare
Atît să-ntîrziaţi?
... Cu coada-ntre picioare,
Ei tare-s ruşinaţi:

— Ştiţi? Să vă spunem una
C-avem, ceva, de spus:
Noi, veşti am dus într-una
Şi veşti am tot adus,

Timp n-am pierdut degeaba
Zburînd şi iar zburînd...
Dar, cînd sfîrşirăm treaba,
Ştiţi ce ne-a dat prin gînd?

... Era atîta soare,
Era aşa frumos,
Ca-n zi de sărbătoare!...
Şi... am venit — pe jos.

O, nevinovăţie,
O vis nevindecat!

...Iar omul, cum se ştie,
A rîs şi i-a ietrat.

RONDELUL VRĂBIOIULUI

Nu-i chip să zbori în libertate?...
Tot ciripea un vrăbioi.
M-am săturat aci-n zăvoi,
Să zbor — aşa — pe apucate.

Ce-aş bate piscurile... Toate!
Zău, nu-mi mai place pe la noi.
...Nu-i chip să zbori în libertate?
Tot ciripea un vrăbioi.

Chiar şi străinii-mi dau dreptate:
Şi-un dezinteresat cotoi
Mi-a spus-o!... Şi-un vulpoi de soi.
Mi-a spus şi uliul: — Bine, frate,

Nu-i chip să zbori în libertate?

DIN LUMEA MACILOR

Ca-ntr-o vrăjită-ncălţăminte
— În largi bocanci cu tocul strîmb —
Mînîndu-şi vacile-nainte,
Un prichindel trecea pe cîmp.

Ciulinii cîmpului nu-i vede.
Bursuci şi popîndăi, nici gînd.
... Un şarpe verde se repede
Pe lîngă glezne, fulgerînd.

Mătăsuri roşii foşnitoare
Sclipind, din miile de maci,
Şi-a prins un mac la cheutoare
Copilul — păzitor la vaci.

Cîmp, sat, nu ştie mai departe.
Ai lui, plugari sînt. Şi ciobani.
Dar macii-i plac. Şi ştie carte!
În august — are zece ani.

Ce bucuros că-i face placul,
Ce roşu e — acum abia! —
Ce mîndru străluceşte macul
Pe vesta albă de aba...

Cu popîndăii şi bursucii
Şi cîrtiţele, negreşit,
Comoara de petale lucii
Zadarnic şi-ar fi risipit...

... Toţi macii din această lume
La prichindel privesc cu jind!
Iar macul — pentru toţi — anume
Se-apleacă, parcă mulţumind.

— De mult te-aştept, de mult n-am
pace
(Ar zice, glas dac-ar avea)
Mi-e drag cu tine, tare-mi place,
Măi pui de om, nădejdea mea!

...Rod al pămîntului şi-al vieţii
Şi-al frumuseţii simplu dar
Pe care-l ţin la piept băieţii
Deasupra unui buzunar,

O, ce-ncîntare îl încearcă
În mîna care l-a cules:
Şi mai îmbujorat e, parcă,
Şi fericit — că e-nţeles.

O ŞCOLARIŢĂ ÎN PĂDURE

Un foşnet surd, un pocnet sec...
Pădurea-ntîi păruse goală.
Acum, nu-mi vine să mai plec:
Acuma, parcă sînt la şcoală.

Vezi, pe potecă, un arici...
El iese-arare
La plimbare

— Un Ţepeş-Vodă
În cipici —
Şi cum atîtea suliţi are
Ţi-e teamă tihna să i-o strici.
Că-i un arici de-adevărat,
Nu-i împăiat.

Sus, printre ramuri desfăcute,
De-o dată, sare-o veveriţă,
O veveriţă vie, iute,
Cu coada ei făcînd curat,
(Pe unde trece-a măturat!...)
Se uită lung
Cu ochi ce-mpung,
Vioaie ca o şcolăriţă —
Cu-un aer vesel şi mirat.

Oriunde,-aici,
Îţi ies în cale
Un luminiş,
Un cald frunziş,

Un prag de rădăcină groasă,
O floare rară şi frumoasă,
Şi ierburi mii — şi mii petale
Te-aşteaptă prin poiene mici
Şi te opresc şi nu te lasă,
Te cheamă: mîngîie-le, ia-le...
Dar nu te-nduri să le ridici:
— De ce-ar fi numai ale tale
Într-un ierbar, acasă?

Oriunde, - aici,
E-o bună clasă
Pentru ştiinţe naturale!

Şi-oriunde trec,
Unde mă duc,
Mă-ntîmpină, cîntînd, un cuc.

Ce cuc
Năuc!
Îmi dă de furcă:
Degeaba, nu-l văd la obraz.

De-a v-aţi ascuns, de joc se-apucă.
Şi nu-l găsesc şi mi-e necaz.

Şi vocea lui e-acum mai slabă,
Dar l-am găsit!... Pe crengi se urcă
Şi — parcă s-ar urca la tablă —
Se bîlbîie, nu ţine minte,
Nu ştie lecţia şi-ncurcă
Aceleaşi „cu-cu-cu..." cuvinte.

În schimb, cuminte,
Şcolăreşte,
Ciocănitoarea socoteşte.

Nu stă de loc
La joc,
La harţă...
Pe scoarţa pomilor se-nalţă,
Şi dă-i apoi, cioc-cioc, cioc-cioc,
Toceşte, foc,
Din... scoarţă-n scoarţă!

Auzi?... Ea tot n-a terminat.
Mai ciocăneşte, pe-ndelete.
Auzi bătăile-i cum cad
Şi parcă-o vezi, pe trunchi de brad,
Bătînd gazeta de perete.

Ecoul — silitor din fire —
La rîndul lui, neobosit,
Repetă-ntr-una la-nmulţire:
Nu mai termină de-nmulţit!

Se joacă-n grupuri mici sticleţii
Iar unul, cel mai titirez,
Se leagănă
Pe-o creangă-n aer,
Pe-o creangă mai elastică,
Cum fac băieţii
La trapez,
La ora de gimnastică!

Trec doi bursuci prin poieniţă...
Şi vesel mişcă din codiţă
Alături, puiul de bursuc:
Ai zice, cum e mic, că-l duc
La ei, la grădiniţă.

Ferigi, la umed şi la umbră,
— Ca nişte brazi în traforaj —
Parcă-mi şoptesc: curaj! curaj!
(Pe-aici copiii nu prea umblă).

Pădurea, în apus,
Visează...
Ce văd? M-apropii. Ce să fie?

... Pe frunze,-o dîră luminoasă
Se mişcă-n sus,
În jos se lasă,
Ca o peniţă... Parcă scrie!
Peniţă de-aluminiu parcă,
Pe frunze, ea să scrie-ncearcă...

— Hei! Ce-ai rămas aici de pază?
Peniţa asta argintie
Ce scînteiază
Mică, vie,
Pe frunze, neavînd hîrtie,
Nu e — nici nu putea să fie, —
Decît o rază...

... Ora de muzică! Un flaut?
Vioara-n triluri umple zarea?
Ce stau să-ntreb? Ce stau să caut? —
E mierla.
E privighetoarea.

Mă-ntorc încet, le-ascult,
Le-ngîn —
Şi-apoi, printre copaci, de vale
— Copaci în scoarţa lor ca-n zale —
Apare un păstor bătrîn
Cîntînd un cîntec de demult,
De dor, de luptă şi de jale.

Te uiţi şi parcă-l recunoşti
Ca pe-un plăieş dintr-o poveste,
Sau căpetenie de oşti
Din vremea care nu mai este.

Şi-acum
Ridică ochii, sus:
Pădurea totul nu ne-a spus!

... De cei care pe-aici luptară,
Despre oşteni şi despre ţară,
Stejarul uneori vorbeşte
— El, a pădurii glorie —
Cu voce-adîncă, bătrîneşte,
Furtuni şi veacuri povesteşte...

E ora de istorie.

COPIII CARTIERULUI

DOI BĂIEŢI

E pe seară. Uliţi goale.
Ger. Şi vîntul bate, orb;
numai pîlnii şi spirale
şi vîrtejuri şi rafale...
Crapă ouăle sub corb.

Din uluci
de mahalale,
scîrţîie prelungi suspine.

... Scăpărînd,
din cînd în cînd,
numai trenuri, numai şine.

La răscruci
lîngă „Uzine“,
şoapte...
S-a-nnoptat de-a bine.
Prin nămeţi,
pe la pereţi,
stau şi-ngheaţă
faţă-n faţă —
doi băieţi
cu coate goale.
Geru-i pişcă.
Iar se mişcă...
Oare ce pun ei la cale,
la răscruci
lîngă „Uzine“?
— Vino!
— Unde?
— Hai cu mine.
— Ce ştiu eu unde mă duci...

— Ştii tu.
— Da' Vasile... vine?
— Vine. Or ţi-e teamă-acu?
— Aş! Da' vorba este, nu?
brăcinarii... de m-or ţine!
Taica, ştii ce soartă-avu...

— El intra, dacă trăia,
el intra cu noi, la grevă!

— El era ca piatra, da...
Dar şi eu... nu de-altceva:
sor' mea mică... e elevă...
Mult mi-e milă, mă, de ea.

— Neam de neam, eraţi haiduci!
Tu, de bocete te-apuci...
Vii sau nu?
— Dacă zici tu...

— Dacă vrei!
— I-auzi...
— Ei, ce e?
... Cineva, din curţi, dă gură;
e o voce de femeie.
Vîntul, vorbele îi fură
şi le zboară
hăt, spre gară...
— Tii, bătu-te-ar sfîntu, maică!
În pămînt intraşi, sau unde?

— Maica e! Mă cheamă... Stai că...
— Taci acuma. Nu răspunde.

Linişte, din nou... E bine.
— Ce ziseşi?
— N-am zis nimic.
— Mergi cu mine?
— Merg cu tine!
— Hai, Mihai.
— Hai, măi Chitic.

ŞOMAJ

Îţi piere puterea...
Şi uşile toate
Au fost încercate:
... Nimic, nicăierea!

Răspund, toţi ca unul,
Să-i ardă un foc:
— Să tragi şi cu tunul,
„Noi nu avem loc“...

Dă, vîntul, grămadă
Şi ca un berbec
Mă-mpinge-n zăpadă.
Abia pot să trec.

Scot aburi. Sînt leoarcă.
Mi-e spatele ud...
— Mai vezi, mai încearcă...
Pe maica aud.

Ei rîd, ei fac glume:
— Ce ţînc dobitoc!
De ce?... Că pe lume
„Noi nu avem loc“...

Şi merg... Descheiată
Mi-e haina la piept.
Dau tîrgului roată.
Şi-ntreb... Şi aştept...

„Mihai..." Aud bine:
„Mihai, nu ţi-e frig?"
Mă strigă... Dar cine?
Sau singur mă strig?

E maica. Aşa e.
Prin geam — abia suflă —
O văd, pe-o copaie,
Cum spală o rufă.

Dar trupul, ca plumbul
Se lasă, să cadă...
E bine-n zăpadă.
E-un veac de cînd umblu.

Le-oi spune: Ia lasă!...
(De-o fi să mă scoale)
Zăpada-i mai moale
Ca perna de-acasă.

Sloi, patul îmi trece
Prin oase — de tare!
... Zăpada nu doare.
Şi nici nu-i mai rece.

Ce vreţi? Ce vă pasă?
(Îşi vîră, ei, coada...)
Mai bună-i zăpada
Ca perna de-acasă!...

Şi vine o umbră
Prin seară... E-aci.
Dar ce se întîmplă?
Şi cine-o mai fi?

...Mă trage, din stradă,
Chitic... E-al lui, glasul:
— Ce cauţi cu nasul
Acolo-n zăpadă?

Zic: Du-te la dracu
Şi lasă-mă-n pace!
Şi-aud: Ei, săracu!
Ia haide încoace.

Aşa, mori cu zile...
— Da' ce vrei acu?
— ... S-audă Vasile
Ce cîrpă eşti tu!

Chitic şi Vasile,
Prietenii mei
De rişcă şi bile...
— Da' ce e? Ce vrei?

... De toate departe,
Departe de tot,
Eram lîngă moarte.
Gemeam: Nu mai pot...

Mă ia. Nu mă lasă.
Şi maica la geam.
...Eram lîngă casă.
Şi nici nu ştiam.

*

Pe ochi, noaptea toată.
Pe suflet, cenuşă.

Vasile... O uşă
Mai e — ne'ncercată!

LA VIDRIGHIN

Praf de stele, cer senin —
Noapte plină de confetii...
Nopţi de bal. Un vînt blajin.
Fata, domnişoara Keti,
Logodeşte c-un străin,
Lume bună se-mpreună.
Merg afacerile strună.
Ce ovaţii, aclamaţii,
Pînă-n fund se bea, ca fraţii...
Ei, ce vrei, logodna fetii!
Chef — la Vidrighin.

Şi în vreme ce duşmanul
Bea şi-nfulecă hălpău
Vinu-ăl bun şi pandişpanul, —
Şi pe cînd, ca şi harapii,
Negri şi bărboşi ca ţapii,
Pavagiii — în hîrdău —
Fierb, pe bulevard, catranul,
Rău se-nvîrt în capul tău
Foamea, furia, aleanul,
Rău, Vasile, rău.

Vidrighin şi-ai lui — halal
De director general —
Ce făcură de-ntîi Mai?
— N-aveţi pîine? Na, prescură...
Moarte, iar, la noi făcură.
Altceva, cam ce pofteai?

— Nu-i lăsaţi, ne spun bătrînii.
— Orb de ce e Moş Mihai?
— Sînt mereu mai răi stăpînii
— ... Pensia de ce i-o tai?

Meşterul, ca un buhai,
Supărat peste măsură,
Tot pe ucenici înjură:
— Ce te bagi? Ce treabă ai?

Dar dreptatea nici în rai
N-o să-ţi cadă mură-n gură...
C-aşteptară ei destui
Şi-au primit cîte-un cucui,
Cîte-o falcă mai albastră,
Cîte-un os stricat, o coastă:
— Plata muncitorului!

Munca-i pe muncitoreşte,
Plata e pe boiereşte:
Cu bătaia-l logodeşte,
Cu mizeria-l cunună
Şi cu moartea — lumea bună...
Spune... cui să spui?
Pentru noi, din lumea proastă,
Nu-i dreptate-n ţara noastră,
Nu-i, Vasile, nu-i...

Ce lumină sub fereşti:
Ca şampania dă-n spume...
La petreceri boiereşti
Ce de rîsete şi glume!

...Te-or goni. De rîs acum e
Dacă eşti flămînd pe lume.
Noapte groasă...
Dar nu-ţi pasă.
Tot ai să-ndrăzneşti.

Sute, mii de ucenici,
Vor, în tine, să vorbească!
Simţi în degete furnici.
Ochii, flăcări. Limba, iască.
În obraz cîte-ai să-i zici,
Las' că-o să te pomenească!

Nu o dată la uzină,
L-ai tot aşteptat să vină
Dar mereu — şi azi din nou —

Bine ştie să-l mai ţină
Un agent, un cîine-Hector,
Tot sub pază, pe director,
Din maşină la birou,
Din birou pîn' la maşină...

Cîinele, te ia cîineşte:
Nu e de glumit cu dînsul.
Numai colţii şi-i rînjeşte...
Cîinele, ca şi stăpîn'su.

Iar la casa boierească,
Şi mai greu! Li-i vorba, bici.
Te-a-ntrebat — rîzînd — feciorul
Cu livrea şi-obrazul mască:
... Delegat de ucenici?

Namila!... Te-a luat cu zorul:
— Să vorbeşti? Să intri-aici?
Ai te cară, pui de broască.
Şterge-o. Cum să te primească?
Nici s-audă. Nici...

Nopţi de bal şi nopţi de chin.
Parcă suflete-omeneşti
Clocotă-n cazanul plin...
Beznă, sub fereşti!

Clocotă catranu-n spume...
Pe-amărîte caldarîme,
Muncă... Chipuri arăpeşti...

... Cum vei face? Greu acum e
Să ridici un glas în lume!
— Creşti, Vasile, creşti.

AMINTIRI

Fumul zboară
— de mătase —
peste gară,
peste case...

Mama are mîini crăpate,
fata însă-nvaţă carte.
N-au ei bani de cheltuială,
fata însă e la şcoală.

Soare, iară!
Ce năvală,
de la şcoală
pîn' la gară...

De la gară
pînă-acasă,
ce frumoasă
primăvară!

Fata-n şorţul ei de şcoală
astăzi, vez'că a umblat
prin noroi, cu talpa goală —
ghetele-s la reparat.

Neagră, goală-i
pivniţa —
dar e cald
pe Griviţa...

... Cu sprîncenele stufoase
— parcă-i dom' director, zău! —
unu-nalt, cu haine groase,
stă în poartă şi-o descoase...
E de bine? E de rău?

— Tu... mai ştii
vreo poezie?
(Ştie.
Însă tresări.)

— Unde-i tata?
— A murit.
— Mama unde-i?
— N-a venit.
Uite-acu, acu se-ntoarce.
— La vr'un doctor? Unde umblă?
— Bine-ar fi... E ca o umbră.
— Ce mai face?
— Prin vecini:
lînă toarce,

vase spală,
pentru mine,
că-s la şcoală...
A lucrat, cu igliţa,
pentru toată Griviţa!
— Fraţi mai ai?
— Da, pe Mihai.
— E mai mic?
— E ucenic.
— Ucenic?
— La Ateliere.
La montaj. Are-o putere...
Pentru el nimic nu-i greu.
— I-auzi! Bravo... Cred şi eu.
Ăsta e.
— Adică ce?
— Ei, băieţi... Neam de golani.
Cîţi ani are?
— Şaispe'ani.
— Ştii tu, e prieten el
c-unu oacheş, subţirel...
— Cu Vasile?
— Ăla... Zi!
Cu Vasile. Vezi că ştii?

Fata mică
tresări.
Vrea să zică
e-altă treabă!
Nu de poezii
o-ntreabă....
— Spune, viespe, spune tot
că-ţi dau una peste bot...
Ia vezi frate-tău mai mare
să nu intre la răcoare!
Spune...

... Ridicînd un cot
spre obraz, în apărare,
fata-i ghem:
— Păi, am spus tot.

... Zice-n gînd copoiul: — Oare
comunist, ai spus că este?
N-ai spus, tu! Dar tot îl leg.

(Iese lumea la ferestre;
Ia să nu fac vreo poveste...)
— Bine, bine... zice tare.
... Du-te dracului de jeg!

Fata-n şorţul ei de şcoală
şi cu guler alb cu fundă —
prin noroi, cu talpa goală,
fuge-n casă să se-ascundă.

Fuge, cată
pivniţa...
Neagră-i toată
Griviţa!

...Fum — se lasă
de la gară,
fum coboară
pînă-n casă:

grea povară,
neagră plasă,
peste casă,
peste ţară...

SORA NOASTRĂ

Toată noaptea e lumină
La uzină-n cartier.
Truda grea, uzina plină.
La uzină,
Porţi de fier.

Bolta — porţi de fier cu nituri!
...Poate-o casă, ori cumva
Vreo cutie de chibrituri,
Răsăritul
Lumină.

Peste porţi de tablă groasă
Cată zorile spre noi.
Ucenicii către casă
Trec, se-ndeasă,
Vin purcoi.

E pe-aici — oraşu-i mare —
E o stradă, e un pom...
Cîntă, o privighetoare,
Parcă are
Glas de om.

... Cu privirea-n sus, albastră,
Sta pe bancă, ne-aştepta
O fetiţă, sub fereastră.
Sora noastră.
Sora ta.

A cîntat şi mica fată?
Sau a rîs? Sau a gemut?
Triluri, în şuvoi, te-mbată...
Ea, deodată,
A tăcut.

Cîte gînduri se ridică
Din chemarea unui tril...
Ea, ceva, ar şti să zică,
Dar e mică —
E copil.

Firul gîndului, petrece
Cîntecul — ca pe-o mărgea.
Şi-un fior de frunză rece
Vine, trece,
Peste ea:

— Numai noi ştim ce cuvîntă
Trilurile în şuvoi!
Numai pasărea mai cîntă,
Mică, sfîntă,
Pe la noi...

E-un copil. E-o cîntătoare.
E o stradă. E un pom.
... Pasărea, cînd simte soare,
Parcă are
Glas de om.

PRIVIGHETOAREA

Ce cîntă-n zori privighetoarea, cînd
Ea simte, caldă, raza dimineţii?
... De libertate cîntă, înălţînd
Nepieritoare închinare vieţii.

O, cîntecul, cereasca bucurie,
De-atîtea ori nepăsătorul nor
L-a-ntunecat cu giulgiu-i pieritor,
Cu trecătoarea-i moarte cenuşie!

Dar ne'mpăcat e-al libertăţii glas
Şi-al cîntecului ei fără de moarte...
Iar cîntecul în oameni de-a rămas
Şi-aud privighetoarea mai departe,

Mai mult—şi mai puternic — scînteiază
Nepieritoarea libertăţii rază.

CEL CARE SCURMĂ JARUL

Rece-i odaia.
Umerii, saltă...
— Mă, chestia-aia
Cade în baltă?

— Cum o să cadă?
— Cade!... Voci crude.
— Aşa s-o creadă
Ei!... se aude.

— Vin alte zile...
— Cin' să le-apuce?
Zice Vasile:
— Noi le-om aduce!

Toţi bat podeaua,
Palizi, ca fînul.
— Leagă căţeaua...
— Vine bătrînul!

Palizi ca ceara,
De sărăcie,
Ei: — Bună seara...
El: — Bună fie!

... Are, la buze,
Rană — pesemne —
Cel care-aduse
Trei, patru lemne.

Taie-o bucată,
Aşchii îi zboară.
Unii, să-l vadă,
Se ridicară.

Faţa bătrînă.
Ochii văpaie!
... Are — la mînă —
O vînătaie.

Bîţîie-n uşă
Iarna... El scurmă
Jar, în cenuşă:
— Nu-i nici-o urmă?

— Ce să-i faci? Frigul.
— Zile amare.
— Mic e cîştigul...
— Foamea e mare.

El, bătrîneşte,
Rîde: — Dar ce e?
Nici o nădejde,
Nici o scînteie?

— Nu-i! zic băieţii.
Unii-s pe grabă.
Ghiaţă, pereţii...
Flacăra slabă.

Focul... Ce şcoală!
El, să-l îndemne,
— Cu socoteală —
Mai pune lemne...

— Fir-ai tu, drace!
... Uite că merge.
Rîde. Se-ntoarce.
Palmele-şi şterge.

Ş-apoi Vasile:
— Se mai întreabă?
Ca pe rotile!...
Cum să nu meargă?

Las' că-om aduce
Noi, alte vremuri...
— ... Cin' să le-apuce?
— Noi! De ce tremuri?

Vînt, la fereastră:
— Bîţîie sticlele!
— În alţii, las' că
Bîţîie... icrele!

— Cellalt, prin dreptul
Flăcării trece:
Umbra lui, pieptul —
Pe zid, cît zece.

Umbra-i tresaltă,
Cu vîlvătaia...
Vocea lui caldă
Umple odaia:

— Tu, poarta treia...
Tu, poarta doua...
Şi-n clipa-aceea
Ochii-s ca roua.

Văd, zdrenţăroşii,
Ţîncii şi robii,
Maci — pajişti roşii —
În gura sobii!

Holde văd, grele...
Grîu! Secerişul!
— Voi, la drapele...
— Voi, coperişul...

Ochii-n bătaia
Focului, zboară...
Creşte odaia.
E cît o ţară!

... Cel care scurmă
Jaru-n cenuşă
Are — la mînă —
Semn de cătuşă.

CATALOGUL

Profesorul — bătrîn acuma —
Se uită-n catalogul vechi...
Ajunge să se uite numa':
Ce larmă-i sună în urechi!

Sînt mici... Le-aude gălăgia.
Sînt mari... Îi simte-n preajmă, roi:
— Copii, vă faceți datoria?
Să nu mă rușinez de voi!

Elevul cel mai bun din clasă,
Fiu de ciobani, vlăstar de brazi,
Nici azi în urmă nu se lasă:
Erou al muncii este azi.

Copilu-acelei ţesătoare
Aşa slăbuţ pe-atunci şi pal,
Acuma scrie la ziare...
Un frate-al lui e general.

Cel care se-ncrunta amarnic
Şi tot ştergea şi n-avea spor,
Băiatul fostului mecanic,
Acela — este scriitor.

Ministrul şcolilor din ţară —
Orfan venise, dintr-un sat...
(Decretul, cînd îl pensionară,
Acest elev i l-a semnat!)

La catalog să-i mai înşire
Îi place — şi-i aude-n gînd
Pe-aceşti elevi din amintire,
Cum spun „prezent“, din cînd în cînd.

Ar vrea şi pe-alţii să-i mai cheme
Acum, cînd pentru toţi e loc,
Dar mulţi căzură fără vreme!
Nu mai răspund la catalog...

Lumină dulce bătrîneţii
— Privirile-i cînd s-au umbrit —
E că nici azi, din toţi băieţii,
Nu trage nimenea „la fit...“

...Şi azi le-aude gălăgia.
Şi azi, îi simte-n preajmă, roi:
— Copii, vă faceţi datoria?
Să nu mă ruşinez de voi!

ÎMPLINIRE

Ce veche dragoste, păstrată
Neîmplinirilor de-atunci,
De-a-lungul Griviţei mă poartă?
Ce voci mă strigă? Ce porunci?

...Cînd pentru toţi copiii, viaţa
Frumoasă-ar fi putut să fie,
Ni-era urîtă dimineaţa
În mahalaua cenuşie.

Pe străzile de ger pustii
Stau ghem căsuţele umile.
Pe-aici un băietan, Vasile,
Trecea cu ceata de copii.

Zadarnic — n-aveau chef de joacă —
Scornise iarna, pe uluci,
Zăpezi cu bărbi şi cu peruci
Şi gene lungi de promoroacă.

O iarnă tînără, albastră...
Mă ia de mînă. E-n tîrlici.
... E toată viaţa mea aici.
Aici e toată viaţa noastră.

Aici pe Griviţa într-una
Bătea un viscol pătimaş...
Eram departe de oraş...
Drum lung. Pe frig întotdeauna.

Aud pe mama, prin zăpadă:
— Să n-ai nici unele, mereu,
S-o-ncăputezi aşa de greu...
Şi mîţa, iar s-o tragi de coadă!

Glas scump, din amintiri... L-ascult.
Ce viscole, ce negre gînduri:
— Îmi vor ajunge patru scînduri.
Ce-mi trebuie cu mult mai mult?

— Ne trebuie. Şi-i dreptul nostru!
(E tata...) Poţi să stai molîu,
Să te smucească ei în frîu
Şi să te ducă de căpăstru?

Mi-e greu că nu mai plec la drum,
Că-s orb, că nu mai sînt mecanic.
Pe ochii mei au pus zăbranic.
Dar poate văd mai bine-acum.

— Mihai, Mihai...— Ce-mi tot jeleşti?
Destul ne-am milogit ca proştii!
— Gîndeşte-te: copiii noştri...
— Tu ce vrei? Să le spun poveşti?

Mereu aşa ai fost: o mamă...
O mamă tu mi-ai fost şi mie,
Un înger cald de bună seamă —
Dar nu tovarăş, nu soţie!

. . . .

Ştiri proaste, lanţ. Da-n orice ştiri
Vedea victoria, nu drama.
Îl văd zîmbind... Şi-o văd pe mama
Cu buze strînse — 'n amintiri.

O, vremea geruia, nebuna,
Bătînd cu viscol pătimaş!
Eram departe de oraş...
Şi ne-a fost frig întotdeauna.

Lung umezeau, noi nu luam seama,
Pereţii reumatici... da —
Şi blestemînd, din greu răbda,
Cu buzele-ngheţate, mama.

Bătrînul — crivăţ alb — se-oprea
Arzînd în vechiul dor de ducă,
Cu coatele peste ulucă,
Bătrîn şi orb, cu fruntea grea.

S-ar mai fi dus, ca-n vremea cînd
Cu-ntregul viscol împotrivă,
Simţea că-l biruie, zburînd
Prin vreme, pe locomotivă.

S-ar mai fi dus... Şi iar, aprinse,
Vîrtejuri însetate-l sorb —
Dînd slavă vieţii neînvinse,
Vrăjit de ea, bătrîn şi orb.

În pumnii încleştaţi într-una,
De mici — sta podul palmei gata
Pe rînd să ni-l sărute tata,
Să-şi potolească-n el furtuna.

Cu mult 'nainte de februar,
De 33, (mi-aduc aminte)
Ieşea din vorba lui fierbinte,
Din ochii-i arşi, un greu pojar:

— De patruzeci de ani, mizerii!
Ne-au înţepat atîţia spini:
Directorii cei mari, bancherii,
Şi de la noi, şi din străini.

Poa' să declame, la răspîntii!
Feciorii nu ni-s gură-cască.
... Băieţi, de voi să fie mîndri
Îndreptăţiţii să urască!

Să nu îngenuncheaţi ca proştii...
(I se-ngroşa amarnic glasul...)
... Avem cu cine ţine pasul.
Avem conducătorii noştri!

Al flăcărilor roş şuvoi
Din „Atelierele“ de-alt'dată
Urca prin vremea ne'mpăcată
Văpaia lor urca şi-n noi.

Nu pier furtunile, nici una.
Renasc în viscolul urmaş.
...Cu toată-armata din oraş
Împuşti pe oameni, nu furtuna.

★

... Sînt alte dimineţi. Alt cer.
Ani mulţi ne-au fîlfîit pe-alături.
Ştii bine, viscole, să mături...
Cu noi eşti, viscole de fier!...

E-aici puterea, dreptul nostru...
Rîvnesc ei unii — în zadar —
În frîu să ne smucească iar,
Să ne mai ducă de căpăstru!

Al flăcărilor roş şuvoi
Din „Atelierele“ de-alt'dată
E astăzi viaţa noastră toată.
E sîngele curgînd prin noi.

„...Inovatori...“ „...marşrutizare...“
„Plan“ „depăşiri...“ Doi tinerei
Şi-un scriitor, vorbesc — tustrei —
De-nfăptuiri feroviare.

Cu drag rostesc ei vorbele-aste:
„Bibliotecă“, „teatru“, „club“...
„Locomotivă“... chiar „şurub“...
— Acum sînt toate ale noastre!

Profilul unei muncitoare
Ascultă, sub chipiu, atent.
— Cine-i acest locotenent?
— E-o-impiegată de mişcare...

E-o altă lume. Şi-i a lor.
Nu se mai uită nimeni acru
Azi, cînd citeşte la cenaclu
Nuvela lui, un muncitor.

Minuni?... Şi nimeni să se mire?
Dar preţul lor a fost plătit
Cu sînge, chin necontenit
Şi suferinţi şi irosire...

Cei trei se bucură-mpreună.
Şi-o lacrimă e-n ei, fierbinte.
E-o altă viaţă. E mai bună.
E încă greu. Dar nu-i mai minte.

Ne-ncredinţează-aceste zile
Şi — dintr-un uriaş panou —
Surîde chipul de erou
Al ucenicului Vasile...

Acesta-i drumul bun, nu altul.
De-aici ţîşni semnalul mare.
Triumful clasei muncitoare
De-aici porni din nou asaltul.

Aici, pe Griviţa, de-o viaţă...
O, ţara zeilor de tuci,
Olimpul meu dintre uluci!
Copilărie... Geana-ngheaţă.

Scrîşnind — că unii se mai vaită
Sub geam la Vidrighini şi zbiri,
Pe-aici trecu Vasile Roaită...
— Şi-un foc aleargă-n amintiri.

Un foc, e, din acele zile,
Un neuitat şi scump ecou.
Răzbate sufletul erou
Al ucenicului Vasile.

Şi-un viscol e, din anii tineri,
Tîrînd zăpezi, bufnind în sec
Şi-al mamei geamăt e, cînd trec
Spre cimitirul Sfînta Vineri.

— Ce-mi trebuie cu mult mai mult?
— Ne trebuie! Şi-i dreptul nostru...
(Le ştiu cuvîntul pe de-a rostul.
Aici sînt. Neuitaţi. I-ascult).

— E-o veche dragoste păstrată
Neîmplinirilor de-atunci.
La cîte-un geam, la cîte-o poartă
Văd alte mame, văd alţi prunci.

Au creşe. Au copilărie.
Li-i luminoasă dimineaţa.
Şi pentru toţi copiii, viaţa
Frumoasă-a început să fie.

Cu gene lungi de promoroacă
Scorneşte iarna, pe uluci,
Zăpezi cu bărbi şi cu peruci
Să-i bucure şi să le placă.

Din toate jertfele trecute,
Un cîntec am să-nalţ mereu
Acestei lumi necunoscute
Mulţimii mari — eroul meu.

Străbate ceruri, nou-i jind!
Aprinde-n zbor şi bolta rece.
Eroul meu, mulţimea, trece
Prin vremea nouă, biruind.

Pe Grivița, cu vîntu-n față...
Ai noștri toți au tras din greu.
...Dînd, vieții, slavă — gîndul meu
Sărută fruntea lor de gheață.

FRUMUSEŢEA E A NOASTRĂ

Frumuseţea e a noastră,
Peste tot şi-n orice chip:
Cer cu stele, mare-albastră
Sau grăunte de nisip...

Frumuseţe e nesaţul
Sufletului tău aprins
Cînd „iubito“... spui — şi braţul
Umeri fragezi a cuprins,

Şi cînd încă nu cutează
Strînsă-n umerii subţiri,
Nici s-auză, nici să crează
Şoapta primelor uimiri.

Frumuseţea e a noastră
Peste tot şi-n orice fel:
Şi-ntr-o fabrică te-adastă,
Şi-ntr-un cîmp de muşeţel,

Şi-n fetiţele-astea două,
Şi-n băiatul cel bălan
Care sar prin iarba nouă
— După colţ — pe-un fost maidan.

...Toată strada-ţi dă bineţe
Cînd te duci la munca ta:
Asta nu e frumuseţe?
Asta crezi că-i altceva?

Frumuseţe — peste toate
Ce de libertate spun —
Ni-s furnalele-nălţate...
Nu sînt gurile de tun!

Frumuseţe se mai cheamă
Veghea, luptele de-acum,
Omul — ca să nu mai geamă,
Lumea — ca să ia alt drum.

Frumuseţe este, iarăşi,
Cînd — nu singur şi strein —
Cu prieteni, cu tovarăşi,
Stai la un pahar de vin;

Iar cînd schimonositura
Te-ar întîmpina, cumva,
Sau invidia, sau ura,
Fie — chiar şi-atuncea, da!

De-or întrece-orice măsură,
Pe obraze să le dai
Mai întîi, o plesnitură —
Şi pe urmă — nu e bai!,

Chiar şi-n roată niscai beţe,
Greul chiar, la care-mpingi,
Şi-astea au o frumuseţe:
Frumuseţea că le-nvingi...

Frumuseţea asta-i totul,
Restu-i pulbere şi praf...
N-o ajungi, că dai cu cotul,
Nici fiind altora vătaf.

Făurari de frumuseţe
De-orice fel, şi mici, şi mari,
Să se bată s-o înveţe
Ca să-i fie făurari!

Viaţa noastră cine-o ştie
Şi-n izbîndă şi-n amar,
Va iubi cu duioşie
Scumpul frumuseţii har.

Viaţa noastră cui i-e dragă,
Frumuseţea va sluji —
Frumuseţea ei întreagă,
Nu ascunsele-şi trufii.

...Căpetenii, glorii, arte,
Oameni simpli şi eroi,
Ce izvoare fără moarte
Frumuseţea scoate-n noi!

Frumuseţea ţi-iese-n cale
— Mai prejos nu-i cu nimic —
Şi-n surîsul mamei tale,
Şi-n profilul de bunic,

Ori sub chipul de nevastă,
Ori în joaca de copil...

... Multă-i frumuseţea noastră.
Vezi-i chipul, află-i-l!

CUPRINSUL

FĂURARI DE FRUMUSEȚE

ÎNTÎMPLĂRI MAI LUNGI, MAI SCURTE, CU PRIETENII DIN CURTE

TREI PITICI ZGRIBULICI
ŞI-UN VULPOI DOFTOROI

ÎNTÎMPLAREA DIN GRĂDINĂ

DACĂ-ŢI PLACE SĂ CITEŞTI
AM AICI NIŞTE POVEŞTI

COPIII CARTIERULUI

Pag.

FRUMUSEȚEA E A NOASTRĂ

Responsabil de carte : H. Grămescu
Tehnoredactor : A. Vîntu
Corector : M. Ştefănescu

Dat la cules 17.05.955. Bun de tipar 02.08.955. Tiraj 8100 ex. Hîrtie velină mată de 80 gr. m.p. Ft. 700×1080/32. Coli ed. 4,9. Coli de tipar 7. Ediţia I. Comanda 1627. A. nr. 01454. Pentru bibliotecile mici indicele de clasificare 8 R—1

Tiparul executat sub com. nr. 1710 la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. STALIN", Bucureşti R.P.R.